

Tình Trên Mạng

Nhỏ biết anh vào một đêm đông buồn lạnh lẽo, cái lạnh của xứ nước đã ngấm vào tim nhỏ, vào da thịt của Nhỏ, và đã làm cho nhỏ có một cái biệt danh là Công Chúa Băng Giá. Cái danh nghe cũng oai phong lém nhĩ. Hồi mới có biệt danh, Nhỏ đã từng cãi lí với bọn bạn là tại vì nhỏ chưa gặp đúng nửa linh hồn còn lại cho nên nhỏ cứ phải đập tan đi những tia hy vọng từ những con thiêu thân cứ suốt ngày bám theo nhỏ.

Nhỏ gặp anh trong một dịp rất tình cờ, Nhỏ nhớ bài hát Linh Hồn Tượng Đá được mở đầu bằng câu " Trên dốc đá tôi tình cờ quen nàng, gọi tên nhau và yêu nhau để rồi xa nhau", còn đối với trường hợp của Nhỏ thì bài hát là " bên máy computer em tình cờ quen chàng, gọi tên nhau, và yêu nhau để rồi xa nhau."

Vốn cái tính tình nghịch cho trời đã thương tình ban cho, thật là vô phước cho những ai đã vào sổ bià đen của nhỏ. Và anh ta cũng không ngoại lệ, đúng là trời xui đất khiến cho nhỏ hôm đó vô tình lạc chân vào chốn chat room lạ. Cái nick gì mà mới nghe đã muốn chọc rùi Lonelyperson, đúng ra đối với cái nick này, Nhỏ phải feel sympathy cho anh chớ, nhưng không biết tại sao, Nhỏ lại cứ muốn phá, muốn chọc muốn ghẹo, muốn tìm hiểu coi tại sao anh ta lại chọn cái nick này chớ.

Vốn tính bạo dạn từ lúc mới sanh ra, nhỏ đã mở đầu cách làm quen với him

" cái anh lonely gì đó ời, nghe cái nick của anh mà làm em phát thương rùi, thương anh ở chỗ friday night rùi mà không có đi chơi, cho em thương với được không?"

Phải một hồi lâu sau, screen mới hiện lên những dòng chữ trả lời của him (chéc him đang bận suy nghĩ coi con nhỏ nào mà gan quá, chưa biết mặt mà đã đòi thương rùi)

"Nè cô bé, anh nói cho cô bé trước, đã gọi là lonely rùi thì làm sao mà có người để đi chơi được, lonely là không có để thương đâu, đừng có dính vào nhen không cưng"

"Nhưng bên đây là xứ tự do mù, không lẽ thương một người cũng là không nên sao anh?"

Thế là anh ta đã im lặng, làm Nhỏ không biết mình nói dị là đúng hay sai.

"Này anh Lonely ời, cô bé fải sign out rùi, có duyên thì sẽ tái ngộ nhen"

Vừa type dứt câu là Nhỏ sign out right away, tính nhỏ là dị á, không có chùng chờ gì hết. Chắc có lẽ tại như dị nên nhỏ không có patient trong tình yêu

Hắn chưa kịp nói lời từ giã thì cô bé đã logged out. Cô bé đến và đi như là cái nick của cơ bé vậy -- bebimat!

Rồi hắn chợt ngồi thừ ra--hắn đang suy nghĩ và mỉm cười một mình. Cô bé đến từ đâu nhĩ ? Tên gì và bao nhiêu tuổi ? Thiệt là nhí nhảnh và dễ thương. Chưa biết hắn bao nhiêu tuổi, dung mạo ra sau thì đã cất lời yêu đương rồi. Hắn nghe hay hay! Hắn biết là cô bé chỉ đùa với hắn thôi. Nhưng hắn nghe có chút gì lưu luyến từ cái kiểu nói chuyện hồn nhiên và nghịch ngợm của cô bé dù chỉ vài câu! Hắn vốn có chút tánh lãng mạn. Hắn thích con gái vui vẻ và nhí nhảnh. Cô bé với cái nick bebimat thật khác với những người con gái khác mà hắn từng chat with. Thiệt là có cá tính! Hắn nghe vui vui trong lòng vì một ân tượng đẹp từ cô bé qua vài dòng chat đã in sâu vào hắn. Hắn hình dung ra một mái tóc dài bên bờ vai nho nhỏ. Hắn nghĩ tới một nụ cười thật tươi và duyên dáng bên làn môi hồng. Hắn như đang nghe những lời ngọt ngào hồn nhiên đâu đó đang nói với hắn. Hắn

đang nghĩ về cô bé....và rồi hẳn cũng log out và nhũ với lòng sẽ log in again ngày mai và chờ một cái nick: bebimat!

Đã 3 ngày trôi qua rồi mà nick bebimat kia vẫn chưa xuất hiện, tâm thần hẳn thật bất an, không biết chuyện gì đã xảy ra cho nhỏ mà sao nhỏ vẫn còn chưa sign on. Không biết Nhỏ có bị gì không nữa?

Bị giờ hần mới hiểu được thế nào là thời gian dài vô tận, hần cứ ngồi đếm từng giờ từng phút, cứ nhìn cái screen liên hồi. Thế là lại thêm một ngày nữa trôi qua, nàng ở đâu mà sao giờ này lại chưa online nhỉ? Mà cũng phải thôi, hôm nay là tối thứ 6 mà, chắc nàng lại bận đi chơi với bf rồi cho nên không online, chỉ có gã khờ như chàng mới online chờ đợi

"Thế là 1 tháng đã trôi qua, không lẽ ta không có duyên với nhỏ sao". Hấn tự nghĩ. Đã 3 giờ sáng rồi, hấn sắp sửa log out thì chợt cái message hiện lên

"hello anh một mình, lâu quá không gặp, còn nhớ em không?"

"Í trùi ời cung, cung đi đâu mà làm cho anh trông ngày chờ đêm đi nè?"

"anh cũng biết trong ngày chờ đêm sao? Em tưởng anh lúc nào cũng lonely chứ!"

"từ khi lúc quen em, tuy rằng đó là lần đầu, nhưng mà anh lúc nào cũng nhớ tới em, nhớ cho tới quên ăn, sụt kí á"

"Dzì là cái thằng cha này đang tính dzê mình đây, sắp có lẫu dzê ăn rùi" Nhỏ nghĩ thầm trong bụng

"Ừ thì anh sứt kí á, ốm mùi tới lòi lổi tai ra luôn á huh? Sứt cân mà cứ mỗi lần anh weight kim trong cân bị đứt luôn á huh? Nếu anh muốn lên cân thì em xin sẵn lòng hy sinh xuống bếp nấu món lẩu dê cho anh ăn để tẩm bổ mà the main ingredient là anh á "

"Bé à, đừng ghẹo anh mù cung, tội nghiệp cho anh đi mù, cung nói cho anh nghe cung ở đâu"

"Em thì ở cái chỗ trên mặt đất, dưới mặt trời, cái xứ mà lạnh như thùng nước đá mà nguoi ta hay nói là xứ lạnh tình nồng á anh"

"HUH? xừ đó là xừ gì dзі em? sao anh chưa nghe qua, cung cho anh xin e-mail nhen"

"E-mail của em là cobeTinhNghich@***.com, em hiện giờ fải sign out rồi, có duyên thì tái ngộ nhen anh"

Chưa kịp type lên chữ bye với nàng thì nàng đã sign out rồi, thiệt tình cũng lại cái câu có duyên tái ngộ nữa. Coi ai mà có cái e-mail kì như nàng không? Tình nghịch? hmmmmmm, không biết nàng có buồn bình không nhưng mà hẳn biết hẳn đang mê nhỏ ở chỗ tánh tình nghịch, quậy phá không ai bằng. Không biết có duyên của nàng là bao giờ đây?

Nhiều khi nghĩ cũng lạ, hấn vốn dĩ có nhiều cô theo, mà hấn không hề có cảm giác với bất cứ một ai, mà hấn lại đi có cảm giác với một cô không quen không biết trên internet. Chuyện đời nghĩ cũng lạ thật

```
"ringggggggggggggggggggggggggggggggggggggggggggggggg"
```

Chương điện thoại là cắt ngang dòng suy nghĩ của bạn.
"hello"

"K huh? còn nhớ tao không, thằng bạn nổi khối của mày nè, P nè"

"P? P nào"

"Để tao nhắc cho mày nhớ, P mà có nhỏ em gái mà mỗi lúc mày sang nhà tao chơi, mày chọc nó bị nó xách dép rượt chạy dòng dòng á"

"oh, P, sao mày biết số phone của tao, lần cuối cùng tao phone về VN nói chuyện with thằng Hồng thì nó nói mày đã đi dân qua xứ khác rồi, mất liên lạc với mày rồi, mày dạo này làm gì?"

"Tao theo gia đình đi dân qua Canada, cái xứ gì mà lạnh còn hơn cái tủ lạnh dзі mà lại đi có biệt danh là xứ lạnh tình nồng, gần 10 năm rồi còn gì. Mày dạo này ra sao rồi Má tao hỏi thăm tới gia đình mày"

"Gia đình tao vẫn khoẻ, hiện giờ tao đang đi làm xa nhà"

"Thui khuya rồi, tao offphone để cho mày đi ngủ, tao cũng đi ngủ mai còn đi cây, số phone của tao nè *** ***, phone tao sometime okie, Night"

Aye, captain, Night"

Hắn rất lấy làm vui mừng sao bao nhiêu năm bị mất liên lạc với thằng bạn, nay đã có liên lạc lại rồi. Và thêm một điều nữa, hắn đã biết cô nàng ở đâu tới nay hắn lên giường với một nụ cười trên môi.

-----1 năm sau-----

"bé Bí cung, chúng mình quen biết đã lâu rồi, kì này anh có dịp đi qua canada thăm lại thằng bạn cũ, em có thể cho anh xin địa chỉ để anh tới thăm em được không? Chỗ anh sẽ tới ở gần city của em đó cung. Nếu em thiết sự nói là thương anh thì cho anh địa chỉ nhen cung, dù sao cũng phải cho anh ra mắt gia đình em chứ, đúng không nè?"

"anh, không fải là em không muốn cho anh địa chỉ, chỉ tại vì em có điều khó nói, mong anh hiểu cho em."

"anh không hiểu được em, em cái gì cũng không cho, số phone cũng không, địa chỉ cũng không, mỗi lần mà nói chuyện phone đều là em phone cho, anh xin em một bức hình cũng không. Nhiều khi anh tự nghĩ, không biết tại sao anh lại đi thương em. Có ai mà có nguoi yêu lạ đời như anh không nè?"

"anh à, anh cũng nên nhớ, lúc anh tỏ tình với em thì em đã nói rồi, những nguoi nào muốn yêu em thì fải tuân theo điều kiện em đưa ra là không được hỏi hình, không được hỏi số phone, và càng không được hỏi địa chỉ. Lúc đó chính miệng anh đã nói là "Anh yêu em rồi thì không có gì mà anh không vượt qua nổi" nghe lời em đi nhen hunnie, đi chơi vui vẻ, đừng có mà giận dữ như dзі, anh không sợ em không thương anh huh?"

"anh sợ em luôn rồi, em có số cellphone anh đó, khi nào em đổi ý, em phone cho anh, còn nếu không được thì phone nhà thằng bạn anh, # *** ***, anh sẽ tới thăm em. Đây là lời nói từ tận đáy lòng của anh, anh rất muốn gặp em ngoài đời, coi em có xấu xí như lời em nói hay không?"

=====vacation-canada day 1 air port=====

" hey Phong" vừa thấy được thằng bạn sau mấy năm trôi không gặp, 2 đứa rất là mừng.

"hey khánh!, má tao đang chờ mày ở nhà á, má tao rất muốn gặp mày, dù sao thì mày cũng xem trở thành con rết của bà mà."

"Cũng may má mày sanh mày ra trước, nếu không chếc tao fải cưới con em chẳng tình của mày, cưới nó về là tao chít chắc"

"Mày vẫn còn gọi nó chẳng tin, coi chừng kì này mày gọi nó như dзі là nó rượt mày chạy tiếp. Tao thiệt tình sợ 2 đứa tụi bây luôn. Suốt ngày cứ ghẹo nhau"

=====vacation-day 2=====

" Má ơi anh Khánh chộc con, đúng thiệt là oan gia mù, vẫn còn cái tính chộc em, có tin em rượt anh không huh?"

"nè, có giỏi thì rượt đi"

" K à, con đừng chộc nó nữa, má thiệt chán 2 đứa quá, nhường nhau một chút được không? Cũng may hồi đó má sanh thằng Phong trước, không thui bi giờ má fải làm quan toà xử án rùi. Con thay đồ dẫn anh K đi chơi đi."

Đã 5 ngày trôi qua, từ lúc gặp lại HM, Khánh trong lòng thấy có một cảm giác nghe lạ quá. Giọng nói của HM có một âm điệu rất là quen thuộc nhưng mà K lại không biết đã nghe từ đâu. Từ nhỏ tới lớn K đã không tin vào chuyện bói toán, mà tại sao mí ngày trước HM lại có thể nói rõ ràng về hồn cảnh sống của K hiện giờ, không lẽ cô nàng biết coi bói sao? Đã dị những món K thích ăn thì bữa nào cũng có trên bàn. Tại sao dзі? Tất cả đối với K chỉ là những dấu chấm hỏi.

=====the second last day of vacation=====

"HM à, cho anh mượn computer nhen"

" trong phòng em đó anh, cứ việc tự nhiên"

Hôm nay K nhớ nàng không thể tả được, đã gần 2 tuần rùi không có nói chuyện với nàng, K tính lên net làm bài thơ tặng nàng.

"Tặng cô bé anh chưa hề biết mặt
Một người mù anh đã đem lòng thương
Em phương xa nào có hay có biết
Chốn lạnh lẽo anh ngồi nhớ người thương"

"Cái ip này thấy quen quá, cái ip của nàng mù. Không lẽ, HM chính là nàng sao? Không thể nào được. thật là khó tin quá." Thế là hấn đã biết ra được nàng là ai. Trong đầu hấn đã xấp xếp ra được một kế hoạch đợi khi HM về là sẽ hỏi tội.

"im calling from the **** Hospital, ur daughter has been rush to the emergency room due too an heart attack, here is the adress....., please come in as soon as you can."

"Bác gái ơi, HM đang ở trong phòng cấp cứu, bác mau thay đồ rùi đi cùng với con, con đã phone cho Phong biết rùi, P sẽ gặp mình ở trong bệnh viện sao"

Trước cửa phòng cấp cứu, lần đầu tiên Khánh chưa bao giờ thấy lòng mình vẩn lên một sự sợ hãi như thế này. Tại sao ông trời lại trở trêu thay, đã ban cho Khánh một tình yêu trọn vẹn mà bi giờ lại nỡ lòng nào nhẫn tâm lấy lại Khánh đã tự hứa sẽ trade in 20 yrs of his life for the live of his

beloved.

"your daughter are fine now Mrs. Ng. She is in recovery room right now, but I want to do an check up on her in the next 2 weeks. Now your family could go home to take some rest, it has been a hard night on ur family Come back tomorrow for visting."

next day

Kha'nh là nguoi đầu tiên mà HM thấy được khi tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Điều đó rất là dễ hiểu vì anh chàng suy tình này đã không chịu đi về nhà theo lời khuyên của mommy nàng. Hắn ta nhất quyết không đi fải ở lại cho bằng được, hắn cũng đã đổi lại ve' ma'y bay tới 2 tuần nữa mới về.

"Tình rùi huh cưng? Em làm anh và gia đình sợ hết hồn. Làm bạn hơn 8 năm trời với em mà anh nào đâu biết em vốn bị bệnh tim từ nhỏ. Anh cứ tưởng tại cơ thể em yếu cho nên em mới hay ra vào bệnh viện. Em thấy trong người ra sao ? Có đỡ hơn chưa?"

"Anh Khánh, sao anh còn ở đây, đáng lẽ hôm nay anh fải lên máy bay để về mù. Không lẽ chuyến bay của anh bị cancel? Má em đâu rùi anh? Không biết tại sao em lại thấy trong người mệt mỏi quá"

"Em á, mới mở mắt ra là đã lo nói rùi, cái miệng của em nói hoài không nghỉ á. Má và anh 2 của em chưa đến. Thui em lo nằm nghỉ đi, mau hồi phục lại nhen cơ bé của anh."

"Anh hôm qua không có ngủ fải khong? Râu của anh mọc ra quá xá rùi. Đây là lệnh của em ban ra, anh fải về nhà, tắm rửa thay đồ, ăn miếng cơm, rùi leo lên giường ngủ, còn chuyện vé máy bay của anh thì sao?"

"Em đúng là, thiệt là chủ nợ của anh. Bebi-mat của anh ơi, em tính bí mật với anh bao giờ huh? Cũng cái giọng điệu ra lệnh này mà làm anh fải ngày thương đêm nhớ, ăn ngủ khong ngon, mong rằng sẽ có ngày được gặp nàng. Nhưng mà khong ngờ người anh thương lại là con em gái chẳng lữa của thằng bạn nói khổ. Quả đất thiệt là tròn quá fải khong em? Em đừng lo cho anh, anh đã ăn chút đồ rùi, vé máy bay anh đã dời lại tới 2 tuần nữa. Còn bi giờ tới phiên anh ra lệnh cho em, fải nhắm mắt lại ngủ một giấc, cho mau hồi phục lại sức khoẻ."

"Anh đã biết em là ao? tại sao anh lại biết được? ai cho phép anh ra lệnh cho em? Anh thiệt là....."

Chưa kịp nói hết câu thì đôi mắt của nàng đã khép lại không theo ý muốn, và đưa nàng vào một giấc ngủ say với những giấc mơ tuyệt đẹp.

Thế là sau khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng của tình yêu, Khánh càng ngày càng yêu đời hơn trước. Khong ai lại có thể ngờ con bé chẳng tình năm xưa nay lại trở thành một cô gái dịu dàng, đoan trang, và thủy mị ở trong lòng của Khánh. Khánh yêu nàng với tất cả tấm lòng của mình. Tình yêu đã biến đổi một gã con trai suốt ngày chỉ biết dúi đầu vào công việc, mặt mày cau có, chỉ trong phút lát lại biến thành một con người hoàn toàn đổi mới với nụ cười trên môi tô điểm thêm cho gương mặt bảnh trai. Có fải chăng đây là duyên nợ của 2 người

1 năm sau

"HM à, sao dạo này anh thấy em gầy hơn trước rất là nhiều. Da em tái quá. Lần trước em đi bác sĩ ra sao rùi?"

"Không có gì đâu anh, bác sĩ nói em bình thường thui, da em tái đi là tại vì em không đi ra nắng thui"

"Má anh cứ nhắc tới mommy em. Hồi đó má cứ theo trách anh vì cái tội làm mất địa chỉ của gia đình em. Má cứ đi theo hỏi anh là dạo này em ra sao rồi, đẹp gái không? Lúc anh nói cho má biết chuyện chúng mình thì má anh chỉ nói là số em là số làm con dâu cho má. Người yêu à, bắt anh chờ thêm 2 ngày nữa mới gặp lại được em, sao mà dài quá xá à hunnie oi. Má anh thì cứ nói là anh hết như đang ngồi trên đồng lúa á. Kì này 2 bà mommy gặp lại nhau, chắc là sẽ vui lém."

"Em cũng nghĩ như anh dzì á. Lâu lém rồi em mới có dịp gặp lại má anh. Làm em hồi hộp quá nè. Nhớ hồi xưa, em theo ông anh qua bên nhà anh chơi hoài à, gặp má anh mà em đâu có hồi hộp như bây giờ đâu."

"em yêu, má thương em lém á, don't worry babe. Thui ngủ sớm đi em, 2 ngày nữa anh gặp lại em."

"Ngủ ngon anh!"

Sau cuộc gặp gỡ của 2 mommy với nhau, họ đã quyết định làm đám hỏi cho 2 đứa 5 tháng sau khi ngày làm đám hỏi, sẽ là lễ cưới được tiến hành. Khánh thì cứ như người được lên tiên, suốt ngày cứ cười cười nói nói. Còn về phần HM thì cũng nói nói cười cười như ai, nhưng trong lòng lại mang một nỗi niềm sâu thẳm.

Ngồi chải đầu trước gương mà lòng nàng vẫn vương một nỗi buồn. Nàng đang vân phân không biết có nên nói cho người yêu của nàng biết hay không? Đã có lần nàng tự nghĩ thà để nàng bỏ ra đi, để chàng đau khổ một lần còn hơn là sẽ mãi đau khổ dài dài.

"Anh, em muốn huỷ bỏ đám hỏi, as a matter of fact, em không còn yêu anh nữa. Chúng ta chia tay đi nhen anh."

Đầu dây bên im lặng. Một cái im lặng thật là đáng sợ

"Tại sao huh em? chuyện tình chúng ta đang tốt đẹp mù."

"Anh nghe cho rõ, em đã không còn yêu anh nữa. Em đã không còn muốn cái cuộc tình này nữa. Em cứ tưởng cái tình cảm mà em dành cho anh là tình yêu, nhưng em đã lầm, cái thứ tình cảm đó chỉ là tình anh em, không hơn không kém. Mong anh thông cảm cho em."

Đầu dây bên kia đã bị hang up. Nàng thiệt tình cũng không biết phải nên làm sao nữa, với chứng không thuốc chữa của nàng hiện nay, bác sĩ đã nói nàng sẽ không sống khỏi qua 3 tháng. Nàng cũng chỉ muốn nghĩ tốt cho người nàng yêu thương. Những giọt nước mắt từ đâu nhỏ xuống thấm ướt bao áo gối của nàng.

Sau khi nghe được tin sét đánh ngang tai, Khánh trở nên thành một người mất hồn. Khánh đã không năn nỉ nàng vì hẳn biết, một khi nàng đã quyết định làm gì thì ngay cả trời cũng không cản nổi nàng nữa. Cứ mỗi ngày Khánh lại vui đầu vào beer and wine, Khánh muốn mượn rượu để giải sầu. Càng uống, hẳn càng hận nàng, hận nàng đã lừa gạt hẳn, hận nàng đã không chung thủy với hẳn, hẳn hận nàng, hẳn hận số phận đã đưa đẩy hẳn đến bên nàng.

3 tháng sau

Tiếng chuông điện thoại đã làm hẳn thức dậy

"Hello, Khánh huh?"

"hello, phong huh?"

"Khánh ơi, em tao đang nằm trong bệnh viện. Tình trạng của nó bị giờ tệ lắm, bác sĩ nói nó bị ung thư máu, sợ rằng nó không có thể sống lâu được, mày thu xếp gấp rùi bay qua tao, nó muốn ở bên mày trong những giờ phút cuối."

"Tao fly qua bên mày liền"

-----canada-----

Nhìn gương tái xanh của người mình yêu mà hắn thấy như có ngàn con kiến đang cắn fả ở trong lòng. Nàng đã ốm đi nhiều. Hắn thiết là dại quá, thời gian hắn đắm mình vào men rượu có thể dùng tìm hiểu ra nguyên nhân tại sao nàng bỏ hắn. Hắn fải biết, nàng không bao giờ nói chuyện một cách vơ lý được.

"Anh Khánh? Có fải anh khong? Anh ốm đi rất nhiều. Em xin lỗi anh vì trong thời gian qua em đã làm khổ anh."

"đừng nói nữa em yêu hãy ráng nằm nghỉ chút nữa đi em. Anh sẽ ở bên em mãi mãi"

"Anh ơi, em muốn được về nhà. Anh năn nỉ bác sĩ cho em nhen."

"Em hãy ráng bình phục đi, chuyện gì anh cũng sẽ hứa với em."

Được sự đồng ý của bác sĩ, nàng đã ra về ngay sáng hôm sau. Bác sĩ chỉ nói gia đình nàng nên chuẩn bị tinh thần trước vì mạng sống của nàng bị giờ như cộng chỉ sắp bị đứt.

"happy brith day to you, happy birth day to you, happy birth day dear my darling, happy bđay to you. Chúc cho người yêu của anh càng ngày càng thương anh hơn trước."

"Cám ơn anh, em chúc cho anh sớm tìm được người yêu mới"

"em à, ghẹo anh không. Thui cũng đã khuya rùi, em ngủ ngon nhen my hunnie"

"ngủ ngon anh"

Và thế là giấc ngủ đó đã mang nàng rời xa tầm tay của hắn. Mang nàng về một nơi mà khong có những chuỗi buồn của nhân gian, không có ốm đau, bệnh tật. Hắn đã vĩnh viễn mất nàng thiết rùi

2 năm sau khi HM chết

Một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo của Canada, lúc tuyết còn đang thi nhau tô điểm cho mảnh đất căn cõi bằng một màu trắng u sầu ảm đạm, bên nắm mồ lẻ loi ở tận cùng nghĩ trang kia có một bóng người đang ngồi trầm ngâm suy tư.

Cứ mỗi năm, đúng vào ngày này, hắn lại đến sớm hơn mọi người để cùng nàng ôn lại những kỉ niệm xưa. Từ lúc bắt đầu gặp gỡ qua internet, cho đến khi biết được người hắn thương là em gái của bạn mình. Thời gian sao mà trôi qua nhanh thế, tất cả những sự việc giống như chỉ xảy ra mới hôm qua thui. Hắn lại trách mình là tại sao không để ý kĩ tới nàng một chút.

"Em à, hôm qua anh lại nằm mơ thấy em cùng anh làm lễ cưới. Tất cả mọi người ai cũng chúc tụng cho chúng ta. Nào là rằng long đầu bạc, nào là trăm năm hạnh phúc, nào là con đàn cháu đống. Lúc đó anh đã tưởng rằng trên cõi đời này khong ai có thể cướp mất đi tình yêu của chúng ta. Cũng chính vào lúc đó, có một nàng tiên xuất hiện, không biết nàng ta đã thì thầm lời gì vào bên tai em, trong giây phút, em đột nhiên lại mọc ra đôi cánh, trên đầu em lại có hollow, tay em cầm chiếc đuă

thần, và em cùng nàng tiên đó bay lên trời. Em đã mặc kệ tiếng gọi của anh, và em đã bỏ anh đi trong một cách vội vã, và anh đã giật mình thức dậy, với tiếng gọi của tên em trên chót lưỡi đầu môi.

Tại sao em lại có thể bỏ anh ra đi như vậy? Có phải chẳng tình yêu của chúng ta lại không đủ giữ chân em ở lại. Anh biết em đã nói rằng em không muốn làm gánh nặng cho ai hết, nhưng mà em nào đâu biết khi yêu là fải hy sinh cho nhau, fải cùng nhau chịu khổ. Thế mà em lại ít kĩ, dành hết cái khổ về em, nhưng mà em nào đâu hay biết, điều khổ nhất em để lại cho anh là fải sống hết quãng đời còn lại trong một sự cô độc. Đi một con đường quanh hiu cơ đơn một mình. Em thật là ác lắm.

Em hãy yên nghĩ đi nguoi yêu bé nhỏ của anh. Từng ánh mắt, từng nụ cười, và những giọt nước mắt mà em đã nhỏ xuống khi anh làm em giận, tất cả anh đều ghi lại trong đáy lòng anh, trong thâm tâm anh, để cùng anh đi hết quãng đường đơn côi trước mắt.

Thế là bóng dáng của hấn đã mất dạng sau làn tuyết trắng. Trên mặt đất bị giờ chỉ là những dấu tích của những chiếc giày cô độc đang đi trong tuyết, và cũng chính những bông tuyết đó đang cố che lấp đi những dấu giày đó. Những bông tuyết đó biết, vào cũng chính ngày này năm sau, những dấu giày kia sẽ lại hiện lên như tượng trưng cho một mối tình vĩnh cửu đã bị chôn vùi vào lòng đất lạnh kia.
(st)